

Hoàng Lan Anh

Khúc Mưa

1.

Vũ thích gọi tôi là Mèo Con. Còn tôi thì chẳng thích thế chút nào. Mẹ sinh ra tôi để làm cảm anh chứ không phải mèo chuột chi hết, đã bao lần tôi nói với Vũ như thế mà không có kết quả, đầu hấn còn tròn hơn cả đầu vịt nữa.

Nhà Vũ không gần nhà tôi lắm nhưng vì bọn tôi quen nhau từ nhỏ nên hấn rất chăm chỉ rủ tôi đi học. Có lẽ cả hai năm lớp mười và lớp mười một, số buổi tôi không đi học với hấn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hồi đầu năm lớp mười, tụi bạn còn xì xào nhưng rồi chúng nó cũng quen đi, với lại tụi tôi chơi “vô tư” mà.

Đến năm lớp mười hai. Ngọc Thảo xuất hiện ở lớp tôi. Ngày đầu tiên vào lớp, nom Thảo xinh xắn như một con thỏ ngọc. Thảo cất tiếng chào cả lớp, giọng của nó dễ thương lạ kỳ. Thảo mang một chiếc ruy-băng màu tím Huế trên đầu, chiếc răng khểnh làm gương mặt của nó tươi rói, cảm tưởng như lúc nào nó cũng có thể cười được.

Tụi con trai trong lớp xì xào, nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Thảo nhưng nó vẫn điềm nhiên như không hề biết đến điều đó, tự tin đi giữa hai dãy bàn. Vũ khẽ huých tai tôi: “Dễ thương Mèo Con nhỉ?” Tôi gật đầu: “Si rồi hả?” Vũ cười: “Sức mấy mà si, Mèo Con...” Hấn

bỏ lững câu nói, thờ ơ ngó lên bảng. Tôi nhìn Vũ lạ lẫm: “Mèo Con thì sao?” Vũ không trả lời tôi, chỉ lặng lẽ thở dài. Tôi đưa mắt tìm Thảo, nó dừng lại ở bàn tôi, khế khàng: “Mình ngồi được chứ?” Tôi gật đầu. Vũ lịch sự đứng dậy: “Bạn vào đi”. Thảo cười cảm ơn rồi ngồi xuống. “Hai bạn tên gì?”. “Mình là Vũ, đây là Cẩm Anh. Còn bạn?”. “Mình tên Thảo”. Tôi liếc khế cuốn vở của nó “Trần Ngọc Thảo”, nét chữ của nó mềm và đẹp. Chẳng hiểu sao tôi lại thở dài.

2.

Tôi, Thảo và Vũ trở thành bộ ba. Vũ vẫn sang nhà rủ tôi đi học như trước, chỉ có điều không phải mình hán mà có cả Thảo nữa. Nhà Vũ gần nhà Thảo. Vũ qua rủ Thảo rồi đến nhà tôi, như thế tiện hơn. Thảo là một đứa con gái rất xinh và dễ thương. Nụ cười của nó dường như làm cho lớp học của tôi vui lên rất nhiều. Trong đám con trai cùng lớp, tôi biết có nhiều thằng mê nó. Tuần trước thằng Thành gặp tôi năn nỉ: “Cẩm Anh ơi, bà đổi chỗ cho tôi đi, một châu chè Trần Hưng Đạo!”. Tôi nhìn nó buồn cười. Dường như sợ tôi từ chối, nó vội vã nói tiếp: “Kèm theo một bữa quẩy Phan Bội Châu”. Lần này thì tôi phá lên cười: “Được rồi, tôi sẽ giúp”. Tội nghiệp nó mừng quá, mặt mày rạng rỡ hẳn lên: “Lâu lắm tôi mới thấy bà là bạn tốt”.

Tôi đã giữ đúng lời hứa với thằng Thành. Nhưng trời bắt tôi không thể làm bạn tốt của nó. Hôm sau tôi chuyển xuống bàn cuối, kèm theo là cả Thảo và Vũ. Thằng Thành tiu nghỉu, quên luôn cả món chè và quẩy. Nó thất bại nhưng tôi biết cả nó và nhiều đứa khác sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đến thế.

3.

Con nhỏ Hoa hôm nay bỗng kéo tôi ra lan can thăm thì: “Cẩm Anh, mày có nghe chúng nó nói chuyện gì không?” “Không, gì thế?”.

Chuyện Thảo với thằng Vũ ấy”. “Gì cơ?”. “Tao nghe bọn con gái xì xào. Chiều qua tao gặp hai đứa trên Hồ Tây, thân thiện lắm”. Bỗng nhiên, tôi nghe trong lòng mình có cái gì nghèn nghẹn. Một nỗi buồn vô cớ kéo đến, không thể giải thích nổi. Từ lâu tôi vẫn coi hai đứa là bạn thân, và không bao giờ nghĩ đến chuyện gì xa hơn thế mặc dù tôi biết nhỏ Thảo rất quý Vũ. Vả lại, chúng tôi rất thân nhau, chuyện ấy không bao giờ xảy ra được. Tôi đã nghe trong lớp xì xào chuyện Thảo yêu Vũ, nhưng tôi không lạ gì mấy đứa con gái suốt ngày túm lại nó xấu người này, chê bai người khác. Đối với tôi, dù đã trở thành một cái gì đó thật thân thiết gần bó, không còn đơn giản như bạn bè nữa. Nhưng nếu chuyện ấy có thật thì sao? Tôi tin nhỏ Hoa. Tôi biết, nó khác với bọn con gái trong lớp, nó không đặt điều cho ai bao giờ. Tuy không thân, nhưng tôi với Hoa rất quý nhau. Có phải Hoa đã nói dối tôi không?

4.

Thảo nó thích làm thơ. Thỉnh thoảng tan học Thảo lại rủ tôi ra Hồ Tây, ngắm những bông lục bình mênh mang dưới trời chiều. Mỗi lần như vậy, phải muộn lắm chúng tôi mới đứng dậy được. Thảo dõi ánh mắt ra xa như tìm ở đó một thế giới khác. Vũ mãi mê với bài hát quen thuộc “Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lạ trời mưa. Anh lạ trời mưa...” Tôi ngồi loay hoay nghịch cỏ, không ai nói với ai, nhưng cả ba đứa đều cảm thấy dễ chịu vô cùng.

5.

Hôm nay Vũ không đi học, trông Thảo có vẻ buồn. Tan học, hai đứa tôi thơ thẩn đạp xe ra Hồ Tây. Tôi ngồi trên bãi cỏ. Thảo dựa lưng vào một gốc nhãn, xoay mình ra phía mặt hồ. Cả tôi và nó đều không

nói gì. Hồi lâu, Thảo ngáp ngừng quay sang tôi, đôi mắt bối rối:

- Cẩm Anh, bạn có tin Thảo không?

- Có chứ - Tôi gật đầu nhìn nó – Sao Thảo lại hỏi vậy?

- Thảo cũng không biết, mình đang buồn lắm. Thảo chỉ có anh Vũ và Cẩm Anh là bạn thân thôi. Từ lâu Thảo muốn kể cho Cẩm Anh nghe, nhưng ngại. Cẩm Anh ơi, Thảo...

Tôi đặt tay lên vai Thảo như một cử chỉ của sự an ủi. Thảo đã đẩy tôi vào thế bị động. Liên tục, tôi chuyển mình từ một trạng thái này sang một trạng thái khác, thương xót, tức giận, thông cảm. Tại sao Thảo lại chọn tôi để gởi gắm cái điều riêng tư của nó, nó không biết rằng tôi cũng... Tôi thương Thảo, bởi nó là đứa con gái thiếu thốn tình cảm từ nhỏ. Nhưng tôi cũng thương tôi, bởi tôi biết mình phải giúp nó mặc dù tôi sẽ rất buồn. Thảo yêu quý Vũ, làm sao tôi có thể làm khác đi được, dầu sao thì cả Thảo và Vũ đều là bạn thân của tôi.

- Cẩm Anh, điều này Thảo chỉ nói với một mình bạn. Bạn sẽ giúp Thảo phải không?

Tôi xiết chặt tay Thảo, nghe như mình muốn khóc. Mười tám tuổi, tôi bắt đầu nhận ra mọi việc không đơn giản như mình nghĩ mà phức tạp hơn nhiều, Mèo Con ơi.

6.

Sinh nhật Vũ. Trời mưa như trút nước. Tôi mang tặng chiếc bánh kem ướt lướt thướt và nước mưa. Vũ chạy ra cổng đón tôi, đôi mắt ngời lên vẻ hạnh phúc. Thảo đã đến từ lúc nào, đang cầm hoa và cười nói vui vẻ. Tôi cười với Vũ “Happy Birthday”. “Cám ơn Mèo Con, Mèo Con vào đi”. Tôi ngồi bên cạnh Thảo, trông nó thật xinh đẹp với chiếc váy hồng, khuôn mặt rạng rỡ. Vũ với cây đàn ghi ta treo trên tường khe khẽ: “Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt...”.

Cả bọn lắng nghe. Bài hát dứt lúc nào không biết. Mãi sau cả bọn mới giật mình, vỗ tay rào rào. Con Hoa lạnh chanh: Thảo ơi, tôi không thích trời mưa đâu. Đừng lạy trời mưa mà hại bạn bè”. “Ái chà, trông yếu điệu thế này mà cầu đau dễ sợ. Hèn chi thằng Vũ trông phát ốm. “Nói bậy nào, còn nói nữa Thảo cầu này”. “Thôi, xin bà...” Chín giờ hai mươi, tôi chào tụi nó đi về. Không giữ được tôi ở lại, Vũ đành đưa tôi về. Ra đến cổng, tôi bảo: “Vũ vào đi. Cẩm Anh về một mình cũng được”. “Để Vũ đưa Mèo Con về, mưa lắm”. Tôi nhìn hấn: “Vũ vào đi, tụi nó đang chờ. Đừng để Thảo buồn”. “Sao Cẩm Anh lại nói thế. Cẩm Anh biết mà...” Vũ bỏ lững câu nói nhìn vào mắt tôi. Tôi bỗng hoảng hốt, bối rối. “Mình về đi” – Vũ khoát tay dứt khoát. Tôi đạp xe theo Vũ như cái bóng, cả hai chẳng nói gì. Đến ngõ nhà tôi, tôi quay sang nói: “Vũ về đi không muộn”. Vũ gật đầu: “Ừ, Vũ về đây. Mèo con vào nhà đi”. Tôi dắt xe vào nhà, vẫn thấy Vũ đứng ở đó nhìn lên cửa sổ phòng tôi.

Nhỏ em đứng đón tôi, cười: “Sao về sớm vậy chị Cẩm. Sinh nhật vui không?” Tôi gật đầu không đáp, bước thật nhanh về phòng mình, tránh cái nhìn dò hỏi của nó.

7.

Thời gian trôi đi thật mau, ngày tôi cầm tờ giấy báo điểm thi đại học đã là cuối tháng tám. Ổn trời, cả ba đứa chúng tôi đều thi đậu. Tôi vào trường Luật, Thảo đỗ khoa Văn trường tổng hợp, còn Vũ đủ điểm đi học nước ngoài. Cả ba đứa đều may mắn và hạnh phúc. Nhưng niềm hạnh phúc ấy không kéo dài. Ngày tôi nhập trường cũng là lúc phải chia tay với Vũ. Chiều trước ngày lên đường, Vũ đến rủ tôi đi chơi. Hai đứa đứng trên cầu Chương Dương. Gió từ sông Hồng thổi lên lồng lộng, dòng sông ngâu đỏ cuốn mình ào ạt.

- Nói gì đi Mèo Con, mình im lặng thế này sao?

- Nói gì bây giờ?

- Gì cũng được!

Tôi nhặt một hòn sỏi ném xuống sông. Nó chìm đi, không một tiếng vọng lại. Tôi nói với Vũ về những ngày đi học, về những chuyến đi picnic của lớp, về mơ ước làm luật sư của tôi, về Thảo, về những ngày sắp tới của Vũ...

- Mèo Con sao thế?

- Không. Ngày mai Vũ đi rồi, chắc sẽ buồn lắm.

- Nhưng Vũ sẽ về cơ mà. Ngày về, Vũ sẽ mang tặng một con mèo trắng giống hệt Mèo Con, được không?

Tôi cười:

- Chỉ sợ Vũ không nhớ nữa.

- Có chứ, Vũ sẽ nhớ, rất nhớ Mèo Con. Đã mấy năm rồi chúng mình là bạn thân, sao Mèo Con lại nói thế?

- Còn Thảo thì sao? – Tôi buột miệng vô ý thức, bắt gặp cái nhìn trần trời của Vũ.

- Cẩm Anh, từ lâu Vũ vẫn coi Cẩm Anh là người bạn gái đầu tiên của Vũ. Còn Thảo, cả Vũ và Cẩm Anh đều coi là một người bạn tốt cơ mà. Cẩm Anh, Vũ muốn...

Có một cái gì đó dội trong lòng tôi, quặn thắt nơi vùng ngực. Có lẽ nào lại oái oăm như thế. Tôi cố tránh Vũ, còn Vũ lại tránh Thảo.

Chúng tôi lẫn lẩn ở cái tam giác quái quỷ, bao giờ mới gỡ ra được. Nếu tôi đồng ý, Thảo sẽ buồn chết mất. Nó đã tin tôi, đã kể cho tôi nghe mọi chuyện. Lẽ nào tôi lại không giúp nó. Nó thiếu sự quan tâm của gia đình, tôi không thể để nó buồn đau về bạn bè nữa. Tôi không phải là con người vị tha, tôi cũng ích kỷ như mọi người, nhưng tôi

không thể...

- Thảo đáng được thương yêu, Vũ à. Nó rất cần Vũ để an ủi.

- Nhưng Vũ vẫn an ủi Thảo cơ mà.

- Đúng. Nhưng Thảo cần sự quan tâm hơn thế. Thảo yêu Vũ. Tại sao Vũ lại bắt Cẩm Anh phải nói ra như vậy, Vũ cũng hiểu chứ.

- Nhưng Vũ chỉ cần Cẩm Anh thôi – Vũ ngắt lời tôi - Cẩm Anh biết mà.

Ôi Vũ, chẳng lẽ cả hai đưa lại dồn tôi vào bước đường cùng như vậy sao. Tôi cố lờ đi, Vũ lại nhắc tới. Giá mà không có Thảo, giá mà Thảo không thân với tôi... Hàng chục cái “giá mà” lộn vờn trong đầu, tự nhiên tôi thấy mình căm ghét nó, Thảo ơi...

8.

Tôi không ra sân bay tiễn Vũ như đã hứa. Tôi biết, mình có đi cũng chẳng làm được gì, chỉ tổ bận lòng thêm mà thôi. Một mình Thảo đi đã là quá đủ. Sau này tôi sẽ gửi thư cho Vũ, có lẽ Vũ sẽ hiểu tôi. Ôm chiếc cát xét nhỏ vào lòng, vùi mặt sau chiếc gối, tôi cố quên đi những gì đang diễn ra quanh mình. Văng ra từ chiếc cát sét, tiếng hát buồn như tiếng khóc ”Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa...” Tôi giật mình thẳng thốt chạy ra cửa chợt nghe như Vũ đang hát bên cạnh.

Chẳng biết từ khi nào tôi đã khóc. Những giọt nước mắt rơi trên gối loang lổ. Ở đó có một giọt tôi khóc cho Vũ, và một giọt tôi khóc cho tôi, Vũ ơi...

Hoàng Lan Anh

(Hà Nội)

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003